

viisningsmaaden vindes ved de private Skoler som ved det offentlige Skolevæsen, og jeg tør paaftaae, at der ved de private Skoler er gjort langt flere og mere heldbringende Forsøg med Hensyn til Underviisningsvæsenets Forandring og bedre Udvikling, end skeet er ved de offentlige lærde Skoler. — denne Skole staaer altsaa, det er min Overthyndning, som den, der først kan nedlægges for at skaffe Skolefondet istand til at bære sig selv; det er blevet sagt — det erindrere jeg i dette Dieblit, og dog — jeg erindrer det næsten ikke, da det, naar man nærmere undersøger det, næsten grændser til det latterlige — at det er en Skole, hvorigjennem man kan hjælpe de ubemidlede Elever frem. Undersøg Eleverne, som findes i de forskjellige Skoler, stil dem ved Siden af hverandre, og lad os saa høre, om denne Skole fremfor nogen anden gjør Profession af at have ubemidlede Elever; plukker man sammen fra de andre Skoler de udmærkede Elever, hvis Forældre ere fattige eller reent borte, for at drage dem ind i Metropolitan-skolen og der ved fri Underviisning hjælpe dem? Ungenlunde! der er ikke Noget, som ligner det, Intet af den Art skeer. Der som man nu siger: „Saa ville vi gjøre det for Fremtiden“, saa siger jeg, saa er det kun en meget simpel Grund for at beholde den Glendighed, som ligger i dette Skolevæsen for offentlig Regning. Det er ikke denne Skole alene, som burde nedlægges, det burde de efterhaanden allesammen, men lad os foreløbig holde os til denne for idetmindste at komme til at undgaae Underbalancen paa det lærde Skolevæsen. Hvorfor skulle vi drive denne Industri med Underbalance, have vi ikke solgt alle andre Fabrikker, selv den, som gav os Overbalance, fordi vi ikke ville drive Industri? Hvorfor skulle vi da blive ved med dette latinske Bøveri?

Formanden: Det forelagte Lovudkast vil nu blive trykt omdeelt til de Herrer Medlemmer.

Det følgende Nummer paa Dagsordenen var: Indbringelse ved Folkethingssmanden for Svendborg Amtsgte Valgfreds (S. A. Hansen) af Forslag til Lov om Ansøgningers og Klagers Affattelse og Indsendelse m. v.

S. A. Hansen: Endeel af de i Lovforslaget behandlede Spørgsmaal have oftere foreligget Rigsdagen til Behandling, jeg sigter herved navnlig til den Deel af Sagen, som angaaer Offentligheden af Øvrighedsrklæringer. Der er ved slige Leiligheder stadigen blandt Andet, gjort gjældende, at man maatte see at komme derhen til, at man ikke behøvede at indgive Ansøgninger om Bevillinger, idet Lovene efterhaanden skulde affattes saaledes, at det hele Bevillingsvæsen blev overflødig, saa at man ad denne Vej kunde undgaae de Ulemper, der kunde være forbundne med, at Øvrigheden afgav Erklæring paa en Ansøgning, uden at vedkommende Ansøger kom til Kundskab om, hvad der blev skrevet. Jeg haaber imidlertid, at man ikke længere vil komme med denne Indvending; thi det har stadigen viist sig og viser sig i hver Session, at Rigsdagen vedtager forskjellige Love, hvori der, forsaavidt de angaae borgerlige Forhold, er aabnet vedkommende Minister Afgang til i forskjellige Retninger at gjøre Undtagelser fra Lovene; det er, som sagt, Tilfældet, at vedkommende Minister næsten ved enhver større Lov, der udkommer, faaer en saadan Bemærkning; i den Henseende skal jeg blot nævne Næringsloven, der giver Indenrigsministeren Bemærkning til i mangfoldige Henseender at gjøre Undtagelser derfra. Efterat dette er givet, vil det heraf fremgaae, at det af Rigsdagen og Regjeringen ikke ansees gjørligt at indskrænke sig til Love alene, men at det ansees nødvendigt fremdeles i enkelte Tilfælde at kunne gjøre Undtagelser fra Lovenes Bestemmelser. Heraf fremgaaer altsaa, at Ansøgninger i en ikke ringe Mængde fremtidigt ville være at indgive med Hensyn til slige Bevillinger, og det er et Spørgsmaal, om ikke Antallet af slige Ansøgninger efterhaanden vil tiltage; ialtsald troer jeg ikke, at det vil aftage, hvorfor det bliver dobbelt nødvendigt at see at ordne dette Forhold paa en bedre Maade, der mere passer til Nutiden. De nu gjældende Bestemmelser angaaende Affattelsen og Indgivelsen af Ansøgninger indholdes i Forordningen af 15de Decbr. 1820, der er givet paa en Tid, da den faderlige Regjering betragtede alle Landets Borgere som Børn, der skulde behandles som Børn, og hvor altsaa